

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lutego 2015 r. R. S. domagał się zasądzenia od (...) S.A. w Ł. kwoty 10.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2014 r. oraz kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że w dniu 25 kwietnia 2014 r. miała miejsce kolizja, w wyniku, której samochód marki B. o nr rej. (...) stanowiący własność powoda został uszkodzony przez sprawcę, który zawarł umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Powód uzyskał odszkodowanie od ubezpieczyciela sprawcy w kwocie 3.933,86 zł, jednak w jego ocenie nie w pełnej wysokości. Stosownie bowiem do sporządzonej przez powoda kalkulacji naprawy pojazdu jej koszt winien wynieść 12,980,49 zł i taka kwota została powodowi wypłacona. Obok różnicy w należnym odszkodowaniu powód dochodził kosztów holowania pojazdu z miejsca kolizji w kwocie 1.580,55 zł i kosztów opinii rzeczoznawcy niezbędnej dla określenia kosztów naprawy pojazdu w kwocie 250 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 października 2015 r. zasądzono dochodzone roszczenie wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana wniosła odpowiedź na pozew domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Pozwana przyznała okoliczności powstania szkody, oraz uznała swą odpowiedzialność za szkodę wynikającą z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ze sprawcą szkody podkreślając, że wypłacone dotychczas odszkodowanie w pełni szkodę rekompensuje. Pozwana wskazała, że powód nie przedstawiła faktur za naprawę pojazdu, a tym samym nie wykazała jaką szkodę rzeczywiście poniósł, żeś w sporządzonym na jego zlecenie kosztorysie zastosowano najwyższe możliwe stawki naprawy pojazdu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2014 r. doszło do kolizji drogowej. W wyniku, której uszkodzony został samochód marki B. o nr rej. (...). Sprawca wypadku ubezpieczony był w (...) S.A. w Ł..

Niesporne

R. S. szkodę zgłosił do (...) S.A. w Ł. chcąc jej naprawienia z polisy OC sprawcy. Przyznano mu odszkodowanie w kwocie 3.933,86 zł

Niesporne

Średni rynkowy koszt naprawy pojazdu na rynku lokalnym przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta pojazdu poszkodowanego oraz przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez odpowiednio wyposażone nieautoryzowane warsztaty naprawcze w dacie szkody wynosił 12.784,34 zł w najtańszej opcji obejmującej polerowanie pokrywy bagażnika. Naprawa taka nie doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed szkody, co więcej jedynie taka sposób naprawy może doprowadzić do przywrócenia pojazdowi właściwości użytkowych sprzed szkody. Z uwzględnieniem użycia części zamiennych odpowiedniej jakości nie oznaczonych logo producenta pojazdu koszt naprawy wyniesie w tej samej opcji naprawy 11.099,80 zł,

Dowód: 1) opinia biegłego k. 81 - 112

Przed wytoczeniem powództwa A. G. celem zbadania prawidłowości ustalenia kosztów naprawy pojazdu przez ubezpieczyciela sprawy wykonał prywatną ekspertyzę kosztów naprawy, z którego to tytułu poniósł koszty w wysokości 250 zł.

Dowód: 1) ekspertyza i rachunek k. 20 – 25

Samochód przed kolizją z dnia 25 kwietnia 2014 r. uczestniczył już w kolizjach i miał zamontowane także części nieoryginalne, część z nich była uszkodzona.

Dowód: 1) oględziny pojazdu – akta szkody k. 39

Po kolizji samochód wymagał holowania, koszt tej czynności wynosił 1.580,55 zł.

niesporne

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Powód opierał swoje żądanie na podstawie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Stosownie do treści wskazanych przepisów w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. (art. 436 § 2 k.c.) Zasadę ogólną naprawiania szkód wynikających z czynów niedozwolonych reguluje art. 415 k.c. stanowiący, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Bierna legitymacja procesowa zakładu ubezpieczeń w sprawie o naprawienie szkody wynikającej z czynu niedozwolonego sprawcy objętego zakresem obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynika zaś z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie, z którym poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W sprawie poza sporem pozostawały takie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności jak fakt wyrządzenia szkody i odpowiedzialność pozwanego za tą szkodę na podstawie udzielanej sprawcy szkody ochrony ubezpieczeniowej. Niesporny był również zakres uszkodzeń w pojeździe powoda powstałych na skutek szkody.

Jedyną okolicznością sporną był koszt naprawy pojazdu powoda. W tym zakresie powód naprowadził dowód z opinii biegłego. Kosztorys wykonany przez biegłego jawi się jako jasny i zupełny zaś biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na pytania stron i uargumentował swe stanowisko. Zatem opinia mogła stanowić podstawę ustaleń w sprawie. Z opinii tej wynika zaś, że średni rynkowy koszt naprawy pojazdu na rynku lokalnym przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta pojazdu poszkodowanego oraz przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez odpowiednio wyposażone nieautoryzowane warsztaty naprawcze wynosił 12.784,34 zł. Biegły uwzględnił tu wszystkie niezbędne do usunięcia szkody czynności naprawcze. Wobec dokonania naprawy przed wytoczeniem powództwa biegły miał również możliwość ustalenia, iż do naprawy użyto właśnie części oryginalnych oznaczonych logo producenta pojazdu. Sąd uznał, że li tylko wiek pojazdu w dacie szkody przy nie wykazaniu przez pozwanego by wcześniej pojazd ten był naprawiany przy użyciu części używanych, albo też by części uszkodzone były naprawiane przed kolizją, naprawa winna nastąpić przy użyciu części nowych oryginalnych sygnowanych znakiem producenta pojazdu, albowiem jedynie użycie takich części zgodnie z opinią

biegłego zapewni przywrócenie właściwości użytkowych pojazdu do stanu sprzed szkody. Naprawa przy użyciu tych części nie doprowadzi również do wzrostu wartości rynkowej pojazdu.

Powód jednakże nie stawiał się na dwukrotne wezwanie sądu celem złożenia zeznań na okoliczność tego czy i w jakim zakresie dokonał naprawy pojazdu. Sąd mając na względzie zachowanie pozwanego, wypłatę częściowego odszkodowania i sposób dokonywania wcześniejszych napraw pojazdu powoda – przy użyciu części nieoryginalnych lub bez wymiany części a jedynie przy klejeniu części uszkodzonych – uznał, że przeszkoda stawiana przez powoda w przesłuchaniu strony oceniona w świetle art. 233 § 2 k.p.c. pozwala na uznanie, iż i tym razem powód dokonał naprawy pełnej naprawy pojazdu za kwotę przyznanego odszkodowania.

Sąd zasądził natomiast kwotę kosztów holowania pojazdu z miejsca kolizji, albowiem z treści decyzji zakładu ubezpieczeń nie wynika, jak podnoszone jest to w odpowiedzi na pozew, iżby przyznane odszkodowanie należność tą obejmowało.

W zakresie roszczenia odsetkowego, Sąd uznał, że żądanie również zasługuje na uwzględnienie. Otóż w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia pojazdu Sąd nie kształtuje stosunku prawnego pomiędzy stronami, a zatem nie może być mowy o tym by do ostatecznego określenia rozmiaru długu pozwanego doszło dopiero z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Termin wymagalności wierzytelności powoda jest tu określony przez art. 817 § 1 i 2 k.c. Stosownie do tych przepisów ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (§ 2). Pozwany nie wykazał by w sprawie w części w której świadczenie zasądzono istniały przeszkody uniemożliwiające dokonanie wypłaty odszkodowania bezpośrednio po złożeniu faktury za holowanie pojazdu powoda.

O zasadzie ponoszenia kosztów procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108¹ k.p.c.

SSR Paweł Kuciak

1) (...)